

čtvrtletník Armádního sportovního centra DUKLA

2/2018

dukla**sport**

I ❤️ C2

poslední medaile a konec deblkanoí

Sport:
atletika, hod oštěpem

Trenér:
Rudolf Černý

Oddíl:
Dukla Praha/ASC DUKLA

Nejlepší výsledky:

- 2007 MS do 17 let
– 7. místo (sedmiboj)
- 2007 ME do 19 let
– 3. místo (sedmiboj)
- 2014 ME
– kvalifikace (oštěp)
- 2017 MS
– kvalifikace (oštěp)

NIKOLA

Ogrodníková

V Dukle se vyšvihla do světové špičky

Na začátku se rozhodovala mezi tenisem a atletikou, ale vybrala si správně. Díky tomu má Česko další oštěpačku ve světové špičce. Cesta ostravské rodačky Nikoly Ogrodničkové do oštěpařského sektoru však vedla přes sedmiboj.

Jako studentka sportovního gymnázia startovala na mistrovství světa do 17 let, které před jedenácti roky hostila právě Ostrava. „Byla to moje první velká akce, výsledek mohl být zajímavý, ale zkazila jsem kouli. Neměla jsem ani jeden platný pokus a skončila sedmá, i když to byl vlastně šestiboj,“ vzpomíná na nepodařené vystoupení. Hned další víkend odjela do Hengela na ME do 19 let. „Chtěla jsem si spravit chuť, ale byla jsem po Ostravě unavená. Kouli jsem však zvládla a nakonec jsem mezi staršími holkami získala bronz,“ pokračuje všestranná atletka, z které se později stala oštěpačka.

„Cítila jsem, že bylo potřeba udělat změnu. Ta se před čtyřmi roky projevila i tím, že jsem se dostala na evropský šampionát v Curychu. Dalším významným

posunem byl před dvěma roky přechod do Prahy,“ popisuje Nikola Ogrodničková své atletické kroky.

V Dukle Praha se dostala do vyhlášené skupiny Jana Železného. Později se připravovala po boku Vítězslava Veselého, ve skupině Rudolfa Černého zase nějaký čas trénovala s Barborou Špotákovou. Nejen díky špičkovým trenérům a závodníkům výkonnostně rostla. Loni závodila na mistrovství světa v Londýně a letos si při soustředění v JAR vytvořila výborný osobní rekord 65,61 metru, pak skončila třetí na Diamantové lize v Oslu a vyhrála oštěp na Zlaté třetě.

Nikolu ještě čeká řada startů, ale průběžné tabulkové umístění jí dává slušné šance pro srpnové ME v Berlíně. „Těžko předvídat. Medaile by se mohla urodit, ale bude tam spousta holek, které mohou hodit daleko. To předem nikdo neví. Když se vyspíte, může to letět daleko,“ dodává sedmadvacetiletá svěřenkyně Rudolfa Černého.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

ročník 13 / číslo 2 / 2018

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČO: 60162694
www.duklasport.cz
www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 840
Fax: 973 203 913
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Jaroslav Přisčák
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
Ivana Roháčková
Telefon: 724 520 524
E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
Karel Felt
Milan Novotný
Jaroslav Pešta
Ivana Roháčková

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
Andrea Bělohlávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
Kateřina Stupková

Tisková příprava a tisk
Profi-tisk group s. r. o.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249
ISSN 2336-873X

Číslo 2 / 2018 vyšlo: 4. 7. 2018

V jednotlivých ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA.
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele.
Redakci nevyžádané materiály
se nevracejí.
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková
a Nina Jelenc

Ve Vrtbovské zahradě u příležitosti 60. narozenin Miroslava Ševčíka, exděkana Národohospodářské fakulty Vysoké školy ekonomické v Praze, mě oslavenec představoval panu profesoru Klausovi se slovy: „Pane prezidente, představuji vám ředitele ASC DUKLA, který šéfuje jedno z nejúspěšnějších sportovních středisek v Evropě.“ Samozřejmě mě to moc potěšilo. Netuším, jestli nepřeháněl. Vím ale, že tuto větu používá rád a často. A taky vím, že je Mirek Ševčík uznávaným odborníkem nejenom na ekonomiku, ale i sport. Letos jsme společně pořádali už 25. ročník Memoriálu Josefa Odložila. Moc si této spolupráce vážím a jsem rád, že tento velmi kvalitní mítink probíhá tradičně na našem stadionu Juliska. Milý Mirku, i touto cestou ti jménem všech dukláků přeji vše nejlepší ke tvým mladým kulatinám a přeji dalších dvacet pět úspěšných ročníků atletického závodu MJO.

Y. Přisčák
Jaroslav Přisčák

Obsah

- 2 Skvělý oštěp a rychlík Rodgers
- 4 Medailový výlov z evropské Vltavy
- 6 I love C2 – poslední medaile a konec deblkanoí
- 8 Fuksa a Dostál: Zlatá dvojka
- 10 Výměna ve čtyřkajak
- 11 Medailový účet Martiny Satkové:
7 medailí z MS = 5 zlatých + 1 stříbro + 1 bronz
- 12 Udržet co nejvíc energie, neplýtvat silami
- 13 Když se v lodi povede rošáda
- 14 Loď se musí rozjet jako lokomotiva
- 16 V Novém Městě kralovali cizinci
- 17 Pražské schody: 9. Cink
- 18 V aerobiku září Adéla Citová
- 19 Ollie se těší na hory písku, ale myslí i na „autička“
- 20 Vadlejš přidal skalp šampióna
- 22 Cílem plzeňských rodaček je grandslamový titul
- 23 Zlatá štafeta Kufa s Příbylovou
- 24 Parašutismus je specifický sport
- 26 Návrat extraligových atletek po 62 letech
- 28 Odešli velcí dukláci
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Ze sociálních sítí
- 32 Medaile, rekordy a tituly

Na pražskou Julisku chodí takřka každý den na trénink, při 25. ročníku Odložilova memoriálu si na ni došel pro druhý nejdelší hod kariéry. Jakub Vadlejch vyhrál soutěž oštěpařů výkonem 89,02 m, dál hodil jen při loňském zisku stříbra na mistrovství světa v Londýně. Dalším vrcholem vydařeného atletického podvečera byla nejrychlejší stovka dosavadního průběhu sezony 9,92 s, kterou zaběhl Američan Mike Rodgers.

SKVĚLÝ OŠTĚP a rychlík Rodgers

Vadlejch hranici 89 metrů překonal podruhé v kariéře. „Navíc na domácím stadionu a před dokonalým publikem, co víc si přát,“ rozplýval se. Přesto na vítězném hodu s koučem Janem Železným našel rezervy. „Trenérovi ani mně se ten hod technicky nelíbil. Byla tam obrovská výbušnost, která se projevila na vzdálenosti, ale technika ideální nebyla,“ zhodnotil.

Úřadující vicemistr světa opět v úvodu sezony prokazuje stabilní formu. „Už v přípravě to vypadalo dobře, na Odložilově memoriálu jsem hodil o dva metry dál než vloni, a kdyby to při vrcholu sezony letělo také o dva metry dál, nezlobil bych se,“ usmíval se s výhledem na mistrovství Evropy v Berlíně Vadlejch, který nadále ostřeluje magickou devadesátku. „Chybí mi ještě lepší technika a větší uvolněnost v konci. Na druhou stranu jsem ve věku, kdy je ještě hledat můžu,“ ví sedmadvacetiletý oštěpař Dukly.

Nabitá koule

Parádní obsazení měla soutěž koulařů, která nesla název Memoriál Jaroslava Brabce po bývalém halovém mistru Evropy, prvním českém koulaři, jenž překonal 21 metrů, a později úspěšném trenérovi.

Výborným výkonem 22,31 m bral vítězství americký olympijský vítěz Ryan Crouser, po zranění premiérově v sezoně závodil bronzový medailista z halového mistrovství světa Tomáš Staněk. Při soustředění v Jihoafrické republice si přivodil rozsáhlou

trhlinu v tříse a měsíc a půl nemohl pilovat svou otočku.

„V posilovně jsem mohl dělat všechno, takže fyzicky jsem připravený dobře. Jen bude chvíli trvat, než se to sejde s technikou,“ tušil, když s výkonem 20,71 m skončil třetí. „Z toho jsem byl trochu rozpačitý, prohrát s Rusem Lesnojem jsem nechtěl. Aspoň jsem od Crousera nedostal dva metry,“ pousmál se Staněk, jenž před mítinkem stihl absolvovat jen tři vrhačské tréninky. „Tříšlo zahojené je, ale sval se musí naposilovat. Ještě to nemůžu úplně nakopnout, což pak dělá ty metry,“ věděl svěřenec Jana Tylčeho.

Parádní výkony ale padaly i na dráze. Američan Mike Rodgers ve finále zaběhl čas

9,92 s a o setinu se dostal do čela letošních tabulek. „Nejsem z toho překvapený, věděl jsem, že mi bude přát počasí i diváci. Když budu zdravý, věřím si i na čas pod 9,80,“ říkal Rodgers, loňský vicemistr světa s americkou štafetou.

Rychlý paralympionik

Atraktivní byla také čtvrtka s trojnásobným halovým mistrem světa i Evropy Pavlem Maslákem. Svěřenec Dalibora Kupky ale na domácím stadionu nevládl, přehnal se přes něj Američan Blake Leeper, dvojnásobný medailista z paralympijských her,

jenž na dráze navazuje na dalšího paralympijského šampióna Oskara Pistoriuse.

Když se Leeper před 28 lety v Kalifornii narodil, jeho nohy končily koleny. Už v devíti měsících poprvé dostal na nohy protézy, záhy s nimi začal běhat. V Praze předvedl skvělý čas 44,42 s, pro srovnání Pistorius nikdy 45 sekund nepokořil. A i u Leepera se tak vedou diskuze, jestli díky protézám nemá běžeckou výhodu. „Klobouk dolů, je obdivuhodný. Samozřejmě mu jeho osud nezávidím, ale myslím, že mu protézy pomáhají,“ domnívá se Maslák.

Běh Leepera, jenž si v minulosti odpykal roční trest za užití kokainu, je specifický. Na startu nabírá frekvenci pomaleji a výrazně ztrácí, ale ve finiši má nad všemi jasně navrch. „S protézami v závěru prostě nevytuhne. A samozřejmě není ani ideální na psychiku, když tuhnete a on vás přejede jako nic,“ vykládal Maslák, který si na druhém místě vylepšil sezonní maximum na 45,73 s. Leeperův čas kvůli neschváleným protézám také nebyl uznán jako paralympijský rekord, ani zařazen do světových tabulek.

Vedle Staňka se po drobných zdravotních trablech vraceli i další špičkoví čeští atleti. Nejnadšenější byl Jakub Holuša z třetího místa na 1500 m po mocném finiši a času 3:36,98. „To je pro mě fantastický výkon,“ liboval si po potížích s ledvinami a játry. Limit pro ME v Berlíně hladce splnil časem 13,54 s i překážkář Petr Svoboda, kterého zlobila pata. „Určitě to není špatný čas, na startu mi metr ujeli a to je znát. Klidně tam může být ještě desetina, dvě rezervy, mohl bych běžet pod 13,40,“ odhadoval bývalý halový mistr Evropy.

Třetí za elitními Američankami doběhla na čtvrtce překážek dvojnásobná mistryně světa Zuzana Hejnová, z času 55,40 s ale příliš nadšená nebyla.

Limity pro ME splnili z českých atletů také překážkář Martin Tuček časem 50,42 s (za vítězným duklákem Michalem Brožem), čtvrtkař Patrik Šorm (46,23 s)

a oštěpař Jaroslav Jílek (81,44 m). Poprvé od roku 1972 pokořila česká či československá štafeta na 4x 100 m hranici 39 sekund, o setinu se to povedlo kvartetu Zdeněk Stromšík, Jan Veleba, Jan Jirka, Dominik Záleský. Další útoky na letitý český rekord ale zkomplikovalo následné svalové zranění Záleského z rozběhu stovky.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Zdeněk Fator mezi koulaři Dukly

Ředitel MJO Miroslav Ševčík předává ceny dětem

Medailový výlov z evropské Vitavy

Zlato a dva bronz v individuálních disciplínách, taková je bilance vodních slalomářů Dukly Brandýs nad Labem z mistrovství Evropy ve vodním slalomu, které se o prvním červnovém víkendu konalo v pražské Troji.

Pro deblkanoisty byl pražský závod derniérou po vyřazení této kategorie z olympijského programu a Světového poháru. Jonáš Kašpar s Markem Šindlerem i s jedním dotykem branky zvítězili o 87 setin sekundy před Němci Robertem Behlingem a Thomasem Beckerem.

Tři cenné individuální kovy

Získali první zlatou medaili v kariéře, vylepšili loňský bronz a navázali na svého trenéra Ondřeje Štěpánka. Ten v lodi s Jaroslavem Volfem získal tři evropské tituly, ten poslední v roce 2012. Třetí v Troji dojeli Ondřej Karlovský a Jakub Jáně.

posádky totiž ukončily kariéru už dřív. „Tvrdé jádro“ ale prý podle Jonáše Kašpara zůstalo a s ním i kvalita. „Odliv se týkal hlavně horších lodí. Někdo si musel u svého národního svazu vydobýt podmínky, někdo je nedostal a vše si musel zajišťovat sám. Nicméně závody deblkanoí v Troji měly svou úroveň. Odfiltrovaly se lodě mimo top desítku.“

Karlovský s Jáněm jako jediní z desítky finalistů předvedli čistou jízdu. Pro Tomáše Koplíka s Jakubem Vrzáněm bylo konečnou štací semifinále. Všichni pak v týmovém závodě přidali do medailové sbírky stříbro. A to byl definitivní konec v Česku oblíbené a úspěšné kategorie C2.

Přes zklamání nebyla na španělský tým naštvaná. „Zkusili, jestli to vyjde, nebo ne, a holt jim to uznali. Asi by se tak ale zachovala každá výprava, kdyby měla svou závodnici na jedenáctém místě. Prostě to riskli a jejich holka jela finále. Já ne,“ dodala Fišerová.

První velká medaile v 29 letech

Tomáš Rak zabojoval a vybojoval bronzovou medaili v kategorii kanoistů. Formu prokázal už druhým místem v semifinále a ve finále vybojoval životní úspěch. Čistou jízdou se zařadil za britskou dvojici Ryan Westley – Adam Burgess a v 29 letech získal první medaili na velké akci.

Vlastně zažil i vůbec první velké finále kariéry. „Nějaké velké nervy to ale nebyly. Těšil jsem se a snažil se správně zkoncentrovat na finále. Dělal jsem to, co umím,“ vyprávěl s medailí na krku.

Dvě bronzové medaile ještě na závěr šampionátu přidali v soutěži hlídek kanoista Tomáš Rak a kajakářka Barbora Valíková.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Tomáš Rak

Tereza Fišerová

Jakub Jáně, Marek Šindler,
Ondřej Karlovský a Jonáš Kašpar

Deblíři Kašpar se Šindlerem, kteří už před sezonou ohlásili konec, se tak rozloučili nejlepším možným způsobem. Prvním vrcholem kariéry pro ně byla olympijská účast v Riu, která ale po chybě v závěru finále skončila nešťastně. Co se týče umístění, byl pražský závod jejich největším úspěchem. „Na seniorskou medaili jsme čekali fakt dlouho. I když minulý rok se nám povedla, ale titul je titul,“ vyprávěl Kašpar.

Pořadatelé měli problém, aby se debilířská kategorie vůbec odjela. Některé

Favoritku Fišerovou vyřadil protest

Rozpaky a smutek čišely i z kanoistky Terezy Fišerové, ale měly jinou příčinu. Patřila k favoritkám C1, ale nakonec o medaile vůbec nebojovala. Vicemistryně světa byla totiž v semifinále vyřazena po protestu španělské výpravy kvůli těsnému neprojetí branky. Je to smůla? Ve vodním slalomu, kde rozhodují milimetry, se tohle stává.

„Byl to šok, když jsem zjistila, že Španěle podali protest a jury ho uznala... Je to sport, musím se s tím vyrovnat,“ povídala dvacetiletá duklačka. Později se šla podívat na video. „Tušila jsem, že to bylo sporné. Dalo se z toho vyčíst cokoliv. Záleží, jaký rozhodčí tam bude a jak to posoudí. Druhá věc je, že nejlíp to viděl rozhodčí z mostíku, který tam kvůli tomu je. Dal mi ťuka, a tak jsem myslela, že už z toho nic nebude. Bohužel bylo, ale každá prohra člověka posílí,“ hledala pozitivum.

I ♥ C2

Poslední medaile a konec deblkanoí

V historii vodního slalomu měli Češi vždycky výborné deblíře. Člověk nemusí být znalec divoké vody, aby si pamatoval dvojice Miroslav Šimek – Jiří Rohan, Marek Jiras – Tomáš Máder nebo Jaroslav Volf – Ondřej Štěpánek.

Šlo o mistry světa a olympijské medailisty, ale s tím je už konec. Posledními, kdo se v této kategorii prosadili, byli při mistrovství Evropy na kanálu v pražské Troji zlatí Jonáš Kašpar a Marek Šindler a bronzová Ondřej Karlovský a Jakub Jáně.

Co je toho příčinou? Kategorie C2 vypadla z OH 2020 v Tokiu a Mezinárodní federace ICF vsadila na singlkanoistky a smíšené deblkanoé, které vzhledem k důrazu MOV na genderovou rovnost lépe zapadají

do olympijského programu. Letos se C2 už neobjeví na světovém šampionátu v Riu a ani v seriálu Světových pohárů.

You are all champions

Závěrečný mezinárodní závod se tak jel v Troji a neobešlo se to bez smutku, emocí i slz. K vidění byly vlajky, trička i pádla závodníků s nápisem „I love C2“

nebo billboard, který vzkazoval: „You are all champions!“.

„Musím říct, že jsem hodně dojatý. Byl to poslední závod, poslední šance, naše poslední medaile a konec kariéry. Nemám slov. Jsem nadšený a tyto pocity si budu pamatovat do konce života,“ vyprávěl Ondřej Karlovský.

„Já jsem na tom úplně stejně. Tím, že jsme skončili před domácím publikem, jsme dali do jízdy úplně všechno. I do přípravy, aby to dopadlo, jak to dopadlo. Jsme hrdí, že jsme deblířskou kariéru zakončili bronzem,“ doplnil Jakub Jáně.

V podobném duchu mluvili i vítězové. „Nic lepšího než takový konec jsme si nemohli přát. Končit jsme sice chtěli na vrcholu, bohužel k tomu došlo dřív, než jsme si přáli. Zlata mezi dospělými jsme se

konečně dočkali, ale bylo to na poslední chvíli,“ vykládala Marek Šindler.

Jeho parťák Jonáš Kašpar tvrdil, že si nepřipouštěli, že je čekal poslední start. „Hlavní je, že jsme vyhráli a jsme mistři Evropy. To je pozitivní. Konec kategorie se už probíral dlouho. Hodně se o tom psalo. Byl čas si to vyřešit mezi sebou i vnitřně. Už to máme za sebou a čeká nás normální život,“ dodal.

Motorovou pilou rozřezaná francouzská deblkanoé

Úplně posledním vystoupením C2 byl v Troji závod hlídek. Po něm se všichni účastníci nechali za cílem vyfotit. Když vystoupili na břeh, tak se Francouzi Gauthier Klauss a Matthieu Pêche převlékli do pracovních overalů

s nápisem „Who truly cut C2“, na uši si nasadili protihluková sluchátka a vytáhli motorovou flexu. Před zraky diváků rozřezali svou deblkanoé na dva kusy, na něž se ostatní deblíři podepsali. Trochu bizarní, ale svým způsobem výstižné gesto k nedobrovolnému sbohem...

„Trošku mě ta akce překvapila. Koncentrovali jsme se na jízdu o medaile, ale soustředili se v takové atmosféře nebylo jednoduché. Na finále přišlo přes čtyři tisíce fanoušků. Bylo to něco úžasného. Nostalgie byla cítit,“ vzpomínal Kašpar.

Prý se objevilo i dojetí. „Tím, že se první zprávy o umírání kategorie začaly objevovat už loni v červnu, mohli jsme se na to připravit. Musím však přiznat, že v momentě, kdy jsme po hlídkách házeli našeho trenéra Ondru Štěpánka do vody, dopadlo to i na mě. Najednou mi došlo, že to je skutečný konec,“ dodal.

Co bude dál s českými kanoistickými esy? Jelikož jsou všichni zaměstnanci Dukly, většina bude pokračovat v armádě. V roli závodníka však zůstane jediný Jáně, který v příští sezoně zkusí štěstí v C1 a letos objedná Světové poháry a mistrovství světa na C2 mix s Terezou Fišerovou. Jeho parťák Karlovský začne pracovat na ASC DUKLA jako voják z povolání.

Marek Šindler se stěhuje do Opavy, odkud on i jeho žena pocházejí, rád by tam zůstal jako voják u útvaru a chce trénovat mládež. A Jonáš Kašpar? Jako jediný se rozhodl v armádě skončit a zkusí štěstí v komerční sféře.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Fuksa a Dostál: ZLATÁ DVOJKA

Bělehrad už není jen místem slavného fotbalového triumfu. Tentokrát v hlavním městě Srbska předvedli zlatou show kanoista Martin Fuksa a kajakář Josef Dostál. Dostál vyhrál závod na 500 metrů, Fuksa zopakoval svůj výkon z roku 2014 a triumfoval na pětistovce i na olympijském kilometru.

Na vodě se chová jako predátor a užívá si zřejmě své životní sezony. Kanoista Martin Fuksa vstupoval do mistrovství Evropy se čtyřmi vítězstvími ze Světových pohárů v Szegedu a Duisburgu a v Bělehradě svou dominanci potvrdil. Zase předvedl dvojité atak a triumfoval na kilometru i na pětistovce.

„Jsem nadmíru spokojený, že mám dvě zlaté medaile. Přál jsem si je získat podle toho, jak se vyvíjela letošní sezona. Byly to dva náročné závody, jsem rád, že se mi to povedlo,“ radoval se Fuksa.

Pro svůj druhý titul evropského šampiona na kilometru si dojel po dramatickém souboji s německým rivalem Sebastianem Brendelem.

„Ve finiši jsem si říkal: Ježíši, zase budu druhý. Já nechci být druhý, neujždí mi tolik, tak makej!“ líčil Fuksa. „V úplném finiši jsem si řekl: Kašlu na všechno a prostě jedu. Moc mi neujžděl, pak jsem se soustředil jenom na ten kop. Kouknul jsem doleva a viděl jsem, že to tam asi je.“

Na pětistovce pak Fuksa potvrdil svou unikátní sérii, evropský titul získal už pošetě za sebou. Tentokrát si ve vedlejší dráze hlídal Moldavce Olega Tarnovského. Nakonec předjel jeho i finišujícího Brendela.

„Jenom jsem viděl, že Moldavec vedle mě jede docela rychle. Já byl za ním, říkám si: To není dobrý! Ale furt jsem si šetřil nějaké síly na finiš. Doufal jsem, že to tam bude,“ líčil Fuksa.

Kajakář Dostál v Bělehradě prožil zklamání na kilometru, kde dojel pátý. Do pětistovky, kterou vloni v Plovdivu vyhrál Jakub Zavřel, tak nastupoval pořádně vyhecovaný.

„Kilometr mě dost mrzel, protože jsem nevyužil svůj potenciál. Rozčilovalo mě to, říkal jsem si, že to musím soupeřům vrátit,“ líčil Dostál. „Šel jsem do toho namotivovaný, možná až přemotivovaný, ale naštěstí jsem nepřepálil začátek, dal jsem obě poloviny závodu velice vyrovnaně oproti soupeřům. To se v cíli vyplatilo a mohl jsem slavit první individuální titul.“

Kajakářka Anna Kožíšková zkompletovala nepopulární bramborový hattrick na kilometrové trati evropského šampionátu v Bělehradě. Navázala tak na čtvrtá místa z ME z předchozích dvou let.

Hvězdní singlíři tak podrželi výpravu, která se v Bělehradě potýkala i s neúspěchy, deblkajak a čtyřkajak se nedostaly do finále.

„Můžeme být rádi, že naši výpravu třemi zlatými medailemi podrželi Martin Fuksa a Pepa Dostál, naše dlouhodobě nejvýraznější postavy a fenomenální závodníci i z pohledu světové kanoistiky,“ pochvaloval si reprezentační trenér Pavel Hottmar.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Nina Jelenc, Barbora Žehanová

FUKSA: V téhle sezoně dominuju

Příjemné déjà-vu zažil kanoista Martin Fuksa na ME v Bělehradě. Přesně vyrovnal svůj výkon z evropského šampionátu 2013 v Montemoru. A mohl tak s pýchou sčítat: zlato z kilometru, zlato z pětistovky a sedmé místo z finále dvoustovky.

■ Jak jste spokojený?

„Můj sen a moje přání bylo, že bych chtěl dvě zlaté medaile. Povedlo se mi to dodržet, což je pro mě hrozně důležité. Jsem nadmíru spokojený, že mám dvě zlaté.“

■ Jak vzpomínáte na těsný finiš na kilometru?

„Myslím si, že z pozice diváka byl úžasný. Pro mě zas tak úžasný nebyl, protože šíleně bolěl a musel jsem se na trati kolikrát přemlouvat, abych to nevzdal a bojoval až do konce. Vyplatilo se, jsem podruhé

mistr Evropy na kilometru. Já jsem hrozně rád, že jsem ukázal, že v téhle sezoně dominuju, a že jsem to potvrdil.“

■ Komu své zlato věnujete?

„Před šampionátem bohužel zemřel Jiří Vokněr, což byl nymburský kanoista. Když bylo v roce 1958 v Praze mistrovství světa, byl druhý na kilák, stejně jako já vloni na mistrovství světa v Račicích. Minulý rok jsme se sešli na radnici v Nymburce. Řekl jsem si, že kdybych zvítězil, že bych tu medaili věnoval jemu. Takže: Je to pro tebe, Jirko!“

DOSTÁL: Mistrovství světa? Bude to bomba!

Z pátého místa na kilometru byl zklamaný, na pětistovce ale Josef Dostál bojoval jako úřadující mistr světa a všem ukázal, že tohle je jeho trať. Před letošním mistrovstvím světa hodlá vzhledem k odvážné budoucnosti upravit tréninkové plány.

■ Co říct k finiši proti Portugalci Pimientovi?

„Říkal jsem si: Tak tohle ne, to je moje trať, tebe tady porazím! Adrenalin a agresivita ze mě sršely už před startem. Myslím, že i tihle velcí borci měli respekt. Možná to zní arogantně, že jsem věděl, že to bude na první místo, ale já k pětistovce takhle musím přistupovat, jinak nemá smysl na ni nastupovat.“

■ Co rozhodlo?

„Jel jsem obě dvěstěpadesátky vyrovnaně, aspoň oproti soupeřům. Což se v cíli

vyplatilo a mohl jsem slavit první individuální titul.“

■ Co plánujete do srpnového mistrovství světa v Montemoru?

„Jedeme do Livigna na čtrnáct dní trénovat na vysokohorskou přípravu. Jak už jsem avizoval, rád bych získal na olympiádě v Tokiu tři medaile, trochu tomu budeme přizpůsobovat tréninkový plán. Těšte se, bude to bomba!“

Výměna ve čtyřkajaku

Zemětřesením prošla po neúspěchu na mistrovství Evropy posádka olympijského čtyřkajaku, který od her v Londýně 2012 pravidelně vozí medaile z vrcholných akcí. Posádka se proměnila z poloviny a do lodi se vrací dvě důležité postavy zářivé minulosti – veterán Jan Štěrba a hvězdný singlíř Josef Dostál. Posádka s Jakubem Zavřelem a Radkem Šloufem pojede i na srpnové mistrovství světa.

Jakub Zavřel a Josef Dostál

Ostrý řez uprostřed sezony. Tak reagovali rychlostní kanoisté na rozporuplný výsledek nedávného evropského šampionátu v Bělehradě. Zatímco Martin Fuksa a Josef Dostál předvedli zlatou show, početnější posádky strádaly. A ihned přišla reakce.

Dva dosavadní členové čtyřkajaku Daniel Havel a Jakub Špicar se rozhodli dát přednost deblkajaku, kde vloni získali bronz na mistrovství světa v Račicích. A díru v olympijském čtyřkajaku na 500 metrů zaplní dva osvědčení pardálové Jan Štěrba a Josef Dostál.

„Radek Šlouf a Jakub Zavřel za mnou přišli, jestli bych to zkusil v posádce na mistrovství světa, protože jim vypadli dva partáci z lodi,“ vysvětlil Dostál, který chce na srpnovém mistrovství světa dál startovat i na singlu v závodech na 500 a 1000 metrů.

„Zkombinovat se to dá,“ věří Dostál. Do čtyřkajaku se vrací na své místo číslo 3. A stejně jako dříve bude mít za sebou zadáka Jana Štěrba, který v tvrdé konkurenci na úvod sezony po letech z lodi vypadl.

„Jsem starý blázen, mně pádlování pořád hodně baví, takže jsem rád, že jsem zase dostal příležitost. A jsem velmi rád, že na tuhle možnost kývnul i Pepa. Spolu jsme něco najezdili, to je předpoklad, že by souhra mohla fungovat,“ pochvaloval si Štěrba.

Dopředu si sedne mladá síla. Pozici háčka obstará Jakub Zavřel, loňský singlový mistr Evropy na pětistovce.

„Je hezké, jak mě tam ti tři chlapi za mnou vezou,“ smál se Zavřel, který byl na háčku testován už vloni. „Cítím se tam dobře. Pětistovku mám přeci jen docela najetou, tempo je mi blízké. A hlavně na startu jsem schopný dát hodně, protože jsem

SESTAVA ČTYŘKAJAKU

OH 2016:
Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál, Jan Štěrba

MS 2017:
Jakub Špicar, Daniel Havel, Jan Štěrba, Radek Šlouf

Jaro 2018:
Jakub Špicar, Daniel Havel, Jakub Zavřel, Radek Šlouf

Současnost: Jakub Zavřel, Radek Šlouf, Josef Dostál, Jan Štěrba

z kluků po Pepovi na startu nejrychlejší, mám sílu to tam pořádně roztáhnout.“

Na druhé místo v lodi se zezadu posune Radek Šlouf, který už vloni v lodi získal bronz na mistrovství světa v Račicích.

„Určitě se budu muset hodně učit, ale přišlo nám to lepší, než aby tam šel Honza Štěrba a já se vzadu dostával na super úroveň, na které on už je. Navíc on je zvyklý i na Pepu Dostála před sebou a já jsem zároveň už jezdil za Kubou. Mohlo by to fungovat,“ věří Šlouf.

Text: Martin Hašek (Sport)

Foto: Ivana Roháčková

Medailový účet MARTINY SATKOVÉ

7 medailí z MS = 5 zlatých + 1 stříbro + 1 bronz

Rodiče jezdili pouze rekreačně, zato jejich děti divoká voda pohltila. Martina Satková se stala největší hvězdou české reprezentace ve sjezdu na divoké vodě. Z mistrovství světa ve švýcarském Muotathalu dovezla neskutečných sedm medailí a z toho pět zlatých!

V dlouhé historii tohoto sportu se nikomu z českých vodáků nic podobného nepovedlo. „Světová konkurence je obrovská. Ve sprintu jsem chtěla být do pátého místa, v dlouhém sjezdu jsem si říkala, že můžu jet o medaili, ale po zkušenostech z minulých let jsem věděla, že to bude hodně těžké. Francouzky nebo Italky jsou hodně silné. Se zlatými ambicemi jsem do závodu nešla,“ přiznala Satková, která se v pouhých dvaceti letech stává legendou kanoistiky na divoké vodě.

Závodnice Dukly kombinuje kajak s kánoí. Jako první žena v historii ovládla před dvěma lety ve francouzském Pau obě disciplíny na Světovém poháru, ale vrchol přišel teď ve Švýcarsku. „Pořád se mám kam posouvat, cíle jsou jasné. Jednou člověk zvládne vyhrát, ale musí umět triumf potvrdit. Obhajoba je ještě těžší,“ upozornila Satková.

Ve Švýcarsku ovládla všechny čtyři disciplíny v dlouhém sjezdu, kralovala

na kajaku, kánoi a s oběma loděmi slavila i týmové zlato. Ve sprintu obsadila druhé místo na kajaku a třetí v singlkánoí. Titul mistryně světa přidala v závodech hlídek na kajaku. „Disciplín a kategorií je hrozně moc,“ smála se Martina.

Z rodiny Satkových není jediná, kdo září. Šestnáctiletá sestra Gabriela má ve sbírce titul juniorské světové šampionky a ve stejné době závodila na ME vodních slalomářů v pražské Troji. V Muotathalu se naopak představil jejich bratr Adam Satke. Mezi kajakáři obsadil čtvrtou příčku v dlouhém sjezdu a v týmovém závodě skončil s kolegy pouze o sedm setin sekundy druhý.

Právě o dva roky starší sourozenec Martinu i Gabrielu přivedl ke kanoistice. „Rodiče byli spíš rekreační vodáci, ale do přejí jsme vpadly s ním. Začali jsme závodit a pohybovat se kolem vody. V brněnském oddíle jsme jeden čas jezdili jen my tři. Bylo těžké zůstat na úrovni a dál trénovat, ale jako sourozenci jsme vydrželi,“ řekla Satková.

Medaile Martiny Satkové z MS v Muotathalu:

Dlouhý sjezd:
zlato na kánoi i kajaku
i z obou týmových závodů

Sprint:
stříbro na kajaku,
bronz na kánoi,
zlato z týmového závodu
na kajaku

Martina Satková udivuje všestranností. Na kajaku i kánoi ovládá jak klasický sjezd na pětikilometrové trati, tak i sprint, v němž se závodí zhruba na čtyřech stech metrech. „Dlouhý sjezd trvá asi třináct minut, důležitá je vytrvalost i hodně síly. Sprint jsme zvládli okolo minuty a deseti vteřin. Člověk musí jet co nejrychleji a jakmile udělá špatný záběr, loď se stočí do směru, který nechce. Na dlouhé trati se dá chyba napravit, ale ve sprintu to znamená loučení s dobrým umístěním,“ dodala.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Aleš Berka (kanoe.cz)

Udržet co nejvíc energie, NEPLÝTVAT SILAMI

Co přinese nová sezona? Pětatřicátník Ondřej Synek se k ní totiž postavil trochu jiným způsobem než k těm předchozím. Zatím poslední kapitola v jeho úspěšné kariéře by se dala nazvat „Neplýtvat zbytečně silami.“ A že jde správným směrem, ukázal zkraje června první díl Světového poháru v Bělehradě, odkud si přivezl cennou výhru.

„První tréninkovou fázi v pohodě zvládnou, ale odpolední už klidně vypustím,“ vysvětluje pětinašobný mistr světa, který v kilometrůž ubral dvacet procent. „Celou kariéru jsem zvyklý makat naplno, ale teď si najednou musím říct, že dál už nepůjdu.“

Skifář Dukly věří, že tělo má za roky tvrdé dřiny z čeho brát a výkonnost se nezmění. „Nejtěžší na tom bylo přesvědčit hlavu,“ usmívá se svěřenec trenéra Milana Dolečka staršího. Druhou fází obvykle nahrazuje mimoveslařskými aktivitami. „Zajdu třeba do posilovny nebo vyrazím na kolo.“

A protože manželka začala chodit do práce, věnuje se i víc rodině. „Přebíral jsem některé povinnosti a funguju jako táta. Vyzvedávám děti, vozím je na kroužky nebo je naložím a uděláme si malý výlet,“ vypráví.

Bělehradská výhra trojnásobného olympijského medailistu potěšila, i když měl ke svému vystoupení určité výhrady. „Jsme na dobré cestě, ale celkově to zase tak slavné nebylo. V Bělehradě bylo hrozně vedro a po rozjíždce mě bolela hlava. Dostal jsem asi úpal a k tomu se přidaly střevní problémy,“ líčil dlouholetý reprezentant.

Celý víkend byl zesláblý, ale dalšími dvěma koly prošel do finále. „Nebylo to suverénní vítězství, na druhou stranu to šlo docela hladce,“ přemítal. „Nezkoušel jsem obvyklé nástupy, ale dopadlo to dobře. Doufám, že jsem pošetril energii do dalších startů.“

Na Primátorskách se tentokrát objevil jen v univerzitní osmé Vysoké škole tělesné výchovy a sportu Palestra, ale ani jeho přítomnost spolužákům nepomohla na lepší než čtvrté místo. Jeho myšlenky však v úvodu června směřovaly ke studiu velice intenzivně a to se rodákovi z dvojměstí Brandýs nad Labem – Stará Boleslav vyplatilo. Úspěšně totiž obhájil diplomovou práci a složil státní zkoušku v oboru Wellness specialista.

„Není to jen o napouštění vířivek, jak by se někomu mohlo zdát,“ usmívá se „Sýňa“. „Mísí se v tom životospráva, pohyb, psychika, to mě baví. Teď jsem se zbavil nervů a budu se moct plně věnovat veslování a rodině.“

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Když se v lodi povede

ROŠÁDA

Dvojka bez kormidelníka Lukáš Helešic – Jakub Podrazil spolu jezdí od roku 2015. K jejich nejlepším výsledkům patří sedmé místo na olympiádě v Riu de Janeiru, ale veslaři Dukly sdíleli společný pocit, jako by jim při závodech něco chybělo. Před touto sezonou přemýšleli, jak dodat svým jízdám nějaký impuls.

„Loni se nám moc nepovedlo mistrovství světa, a tak jsme se na jaře při soustředění v Itálii rozhodli, že se v lodi prohodíme. Došli jsme k tomu, že by to mohlo být lepší,“ vysvětloval Jakub Podrazil, který je nyní veslovodem. „Spousta lidí mi nedůvěřovala a myslela si, že na to nemám. Mě to ale nezajímalo a věděl jsem, že je to správné rozhodnutí,“ pokračoval.

Výměna na pozicích

„Jednou odpoledne jsme to v Gavirate zkusili a už u toho zůstali. Já si na stroku lóp zatáhnou a loď jede rovněji. Když jsem seděl vzadu, tahal jsem větší pákou, špička zatáčela a loď se kymácela. Říkali jsme si, že přesazení vyzkoušíme na prvním světáku a pak se uvidí. Teď není důvod něco měnit,“ loboval si.

V srbské metropoli Češi nestačili jen na chorvatské bratry Valentina a Martina Sinkoviče. Do finále výborně odstartovali a na pětistovce byli o setinku pomalejší než vítězové. Ti si pak vytvořili malý náskok, který i přes nástup páru P+H udrželi. „Závod se nám povedl od prvního tempa. Snažili jsme se zlepšit druhou pozici od startu, ale bohužel nám v konci chybělo půl lodě,“ vyprávěl Helešic.

Z dílčího úspěchu nedělali svěřenci trenéra Milana Dolečka st. velké závěry. „Druhé místo jsme oslavili, ale mistrovství světa je ještě daleko. Nesmíme usnout na vavřínech, ale dál makat. Čeká nás ještě spousta závodů. Pořád je co zlepšovat,“ prohlásil Podrazil.

Ovšem druhý díl SP v rakouském Ottenheimu proměnili dukláci ve vítězství. Ve finále oplatili Sinkovičům tři týdny starou porážku. Porazili je o 88 setin. „Byl to fantastický závod. Chtěli jsme dobře odstartovat, ale zároveň jsme věděli, že musíme ušetřit síly na závěr. Snažili jsme se jet uvolněně a na maximum. Sinkovičové se na nás dotahovali, ale těsné vedení jsme udrželi,“ radoval se Helešic.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: František Piškule

Lod' se musí rozjet jako LOKOMOTIVA

Bez překvapení skončil 105. ročník Primátorek. Favorizovaná osmiveslice pražské Dukly A vyhrála tradiční závod na Vltavě s přehledem, o pět a půl sekundy porazila druhou posádku Dukly, v níž seděli veslaři kategorie lehkých vah. Navíc je to skoro až neuvěřitelný 39. triumf v řadě.

„Bylo to skvělé. Nic jsme nepodcenili, pomohly nám i dva závody předtím (rozjíždka a semifinále). Dali jsme to dohromady, řekli si, co kde zlepšit, a ve finále už to šlo bez chyby,“ říká veslovod vítězné posádky Lukáš Helešic. „Nikdo nikam nespěchal, loď se musí rozjet jako lokomotiva a pak se to hrne dopředu. Osmiveslice se rozjede a má úžasnou rychlost.“

Letošní vítěze za triumfem navigoval kormidelník Jakub Šuma, který si ve spolupráci s kolegy poradil bez potíží se známou zatáčkou pod Vyšehradem. „Nikoho jsme nenechali na pochybách. Dukla je v chlapci bez konkurence,“ usmíval se Helešic.

Matyáš Klang v nejrychlejší lodi nedělního závodu oslavil už šestou výhru v Primátorkách. Trojice Jan Potůček, Matěj Tikal a Jakub Grabmüller se naopak radovala poprvé, a tak je čekala koupel z mola v cíli

Helena Hlasová

Výsledky veslařských Primátorek:

Osma mužů:

1. Dukla Praha (Helešic, Podrazil, Klang, Melichar, Pilc, Potůček, Tikal, Grabmüller, korm. Šuma) 5:41,93,
2. Dukla Praha lehkých vah (Vraštil, Cincibuch, Šimánek, Viktora, Hájek, J. Vetešník, Fleissner, Kopáč, korm. Jochman z ČVK) 5:47,43,
3. Dukla Praha/Slavia Praha (Emr, Paroulek, Šagr, Hollas, Ouředníček, Keller, Pivko, Římák, korm. Bilíková) 5:52,70.

Skif žen (O Stuhu Podolí):

1. Hlasová (Dukla Praha)

rovnou do řeky. Za nimi pak letěli do Vltavy i kormidelník a strok Lukáš Helešic.

Dominanci nejlepšího českého veslařského klubu potvrdila třetí loď, kde kromě zástupců Dukly jeli ještě tři veslaři ze Slavie.

Další první místo do sbírky Dukly Praha přidala na skifu Helena Hlasová. „Je to velká radost. S Eliškou (Podrazilovou) a Kristýnou (Neuhortovou) jsem nikdy nezávodila, takže z toho má člověk vždy trochu strach. Ale bojovaly jsme a vyšlo to,“ uvedla Hlasová, která měla usnadněnou cestu k vítězství, protože se závodu neúčastnily Antošová, Fleissnerová ani třeba olympijská šampionka Miroslava Topinková.

Text a foto: Ivana Roháčková

Student Synek motorem, Prskavec kormidelníkem

Česká veslařská jednička Ondřej Synek si udělal čas mezi intenzivním studiem na státnici a spolu s hostujícím kajakářem na divoké vodě Jiřím Prskavcem, který seděl poprvé na postu kormidelníka, se stali členy univerzitní osmiveslice Vysoké školy tělesné výchovy a sportu Palestra, kterou momentálně studují. Další místa obsadili spolužáci, např. veslaři Lukáš Helešic, Jakub Podrazil, Jakub Makovička a přibrali k veslu i jednu studentku.

Sestava vznikala při debatách po Světovém poháru v Bělehradě (týden před Primátorkami). „Seděli jsme po večeri a přemýšleli, jak složit školní posádku. Začali jsme počítat a obvolávat lidi. Nakonec se nám to povedlo dát dohromady s kluky z ČVK a jednou veslařkou od Ondry z brandýského klubu. Pak jsme narazili na post kormidelníka. Po chvíli nás napadlo, že s námi do ročníku chodí Jiří Prskavec. Hovořilo pro něj, že je menší a lehké postavy. Když jsem mu to napsal, byl nadšený,“ vykládal Lukáš Helešic.

„Po návratu z Bělehradu jsme s ním mluvili a vysvětlovali mu, o co se jedná. Ondra mu říkal, že si sedne do lodi, která měří sedmnáct metrů, váží přes tunu a stojí víc než milion. To ho trochu znervóznilo, ale snažil jsem se ho uklidnit, že pojedeme jenom kilometr a fakticky pořád rovně. Akorát bude muset trochu tahat za špagáty. Myslím, že když umí skvěle kličkovat mezi brankami, tak tohle zvládne,“ usmíval se Jakub Podrazil.

Přestože se Ondřej Synek posadil do středu lodi jako hnací motor, obsadila osma Palestry až čtvrté místo. I v dalších posádkách totiž seděli kvalitní veslaři. Barvy vítězného Českého vysokého učení technického v Praze hájili například Jiří Kopáč, Jakub Paroulek, Martin Basl nebo Milan Bruncvík.

„Jelo se nám ale super. První jízda byla taková trochu rozpačitá, ale před finále jsme si řekli, že pojedeme trochu více v klidu, a bylo to mnohem lepší. I když výsledkově to nic nezměnilo,“ řekl Synek.

„Hrozně mě to bavilo, ale nečekal jsem, že při závodě jedou lodě tak blízko u sebe. Dozvěděl jsem se i to, že jsem nedržel svoji dráhu, za což se všem omlouvám. Ale zvládl jsem to, nikde jsme nenabourali, jsem spokojený,“ pousmál se Prskavec, který se poprvé do veslařské lodi posadil den před závodem.

„Když byla jediná loď na řece, bylo to v pohodě. Teď jsem z toho ale měl trochu stres. A v první jízdě, kdy nás to nečekaně stáhlo pod loď, která nás předjela, jsem reagoval trochu pozdě a málem jsme se srazili vesly. Naštěstí jsem to ale uřídil,“ uvedl bronzový muž z mistrovství Evropy v Praze.

V závodě Světového poháru v cross country horských kol v Novém Městě na Moravě se potřetí za sebou radoval z prvenství Švýcar Schurter. O jeho triumfu před Novozélandanem Cooperem rozhodl v dramatickém spurtu až fotofiniš. Třetí s osmiskundovým odstupem dojel do cíle Francouz Marotte. Na dalších místech skončili další dva Švýcaři, Němec, Ital a Lotyš. Až devátou příčku obsadil Jaroslav Kulhavý, takže na Vysočině letos kralovali cizinci.

V Novém Městě kralovali cizinci

Nejúspěšnější český biker nikdy netajil, že závod v Novém Městě má pro něj mimořádný význam. Na domácí půdě se vždy chtěl představit v co nejlepším světle. Letošní závod se mu však podle představ nevydařil. Nejprve se musel prokousávat vpřed až ze třetí startovní řady, a neměl tak čelo závodu příliš pod kontrolou. Když se pak v závěrečném kole protlačil na šestou pozici, tak mu spadl řetěz a klesl o tři příčky. Byla to smůla, ale gentleman, který je i vlastním zlatým olympijským medailé, viděl své vystoupení trochu jinak. „Nejsem samozřejmě spokojený. Chyběla dynamika, jel jsem o 30 wattů méně než obvykle,“ přiznal sportovně.

Druhý duklácký biker, osmnáctý Ondřej Cink, musel startovat až z deváté řady a měl to tedy hned od začátku k přednímu umístění hodně daleko. Účastník loňské Tour de France přesto odjel skvělý závod a dokázal, že po jednoročním intermezzu na silnici by v dohledné době mohl na horských kolech znovu patřit do světové špičky.

Smůlu měl Jan Škarnitzl, který bojoval o umístění v elitní desítce, ale

v předposledním kole měl defekt a dojel dvaatřicátý. „Je to smutná legrace. Jako jezdec Mitasu píchnu v pasáži zvané Mitas Choice. Mrzí mě to, protože jsem se

cítil opravdu dobře. Závod jsem měl docela dobře rozjetý a zrovna v okamžiku, kdy jsem chtěl dojet skupinku s Járrou Kulhavým, přišel ten smolný okamžik. V zatáčce jsem cítil na rukou, že jsem asi trefil nějakou ostrou hranu, a najednou jsem měl prázdné kolo. Depo bylo v tu chvíli daleko, takže o mém propadu bylo okamžitě rozhodnuto,“ vysvětloval svůj pád až do čtvrté desítky startujících. Zbývá jen dodat, že další čeští jezdci se mezi šedesátku nejlepších už nevešli. Závod žen vyhrála Dánka Langvadová a nejlepší Češka Štěpánová obsadila 27. místo.

Jan Škarnitzl (21) a Jaroslav Kulhavý (17)

Pražské schody: 9. Cink

Exhibiční závod na horských kolech Pražské schody vyhrál Španěl Valero před Švýcarem Gigerem a Polákem Wawakem. Nejlepší z českých jezdců Matouš Ulman obsadil páté místo.

Cestu mezi elitní desítku našel devátým místem Ondřej Cink, čímž jen potvrdil své oprávněné obnovené ambice v terénních závodech. Vítěz z Nového Města Schurter skončil po pádu triadvacátý a obhájce loňského prvenství Kulhavý dokončil pouze první kolo. „Kvůli zdravotním potížím jsem musel ze závodu odstoupit,“ dodal na vysvětlenou.

Mezi ženami zvládla sedm okruhů nejrychleji úřadující světová šampionka Švýcarka Neffová. Druhá Polka Wloszczowska ztratila na Neffovou sedm vteřin a o minutu později přijela Češka Škarnitzlová. „Je to tady se spoustou lidí na trati opravdu nádherné. Navíc Praha je krásné město, což jsem si potvrdila při malé ranní procházce. Doufám, že se sem na tuto skvělou show zase vrátím,“ nešetřila vítězná Švýcarka superlativy.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Kulhavý je raději na kole než v Kolbence

Jaroslav Kulhavý má letos za sebou vítězný vystoupení v jihoamerickém Cape Epic, účast v patnáctidílném seriálu Kolo pro život, závod Světového poháru v Novém Městě a bohatý program před sebou.

■ Kolik závodů chcete v seriálu Kolo pro život letos absolvovat?

Asi šest a všechny považuji za užitečné. Nemyslím tím jen sebe, ale všechny cyklisty, kteří se seriálu zúčastní. V několika kategoriích se amatéři setkávají s profesionály, mohou se od nich v mnohém poučit a co je velice důležité, že děti přitahuje ke sportu. Líbí se mi celý komplex určený široké veřejnosti. Poprvé jsem se ho zúčastnil někdy začátkem roku 2000 a vždy se na každý závod moc těším.

■ Ze závodů Světového poháru je pro vás vždy jedničkou Nové Město. Jak byste své letošní vystoupení hodnotil?

Skončil jsem mezi desítkou nejlepších, což se sice počítá, ale ideální mé vystoupení nebylo, myslel jsem na vyšší příčky. Hodně bikerů by se asi z takového umístění radovalo, ale mě zklamalo. Chtěl jsem navázat na předchozí daleko úspěšnější ročníky, kdy se mi podařilo i zvítězit. Zůstal jsem tedy dost nespokojený. Nohy nebyly stoprocentní, stejně jako můj celkový výkon.

■ Co všechno chcete letos ve své profesionální sezoně zvládnout?

Na začátku sezony jsem měl v plánu šest závodů Světového poháru, což se nemění. Vrcholnou akcí je pak zářijové mistrovství světa ve Švýcarsku, kam bude v mé přípravě mířit maximální pozornost. Daří se mi tam, takže by mě zase potěšil pěkný výsledek. Rozhodující však bude především dobrý zdravotní stav.

■ Není tajemstvím, že jako rádce, učitel a kamarád dětí se věnujete cyklistickým nadějím. Připočteme-li k tomu každodenní tréninky, dlouhou řadu různých závodů a cestování po světě, není to pro vás až příliš náročný program?

Především chci říci, že práce s dětmi mě baví a s přibývajícím věkem se k ní pomalu blížím, i když ve své kariéře myslím ještě na olympiádu v Tokiu. A pokud jde o náročnost, pořád jsem radši osm hodin denně na kole, než abych stejnou dobu pracoval v Kolbence (smích).

V aerobiku září

Adéla Citová

Obrovským talentem českého aerobiku, jehož velkou výhodou je velká základna závodníků a výborní choreografové i trenéři, je Adéla Citová. Medaile sbírala už v juniorské kategorii a svoji sbírku rozšiřuje i výbornými výsledky v kategorii dospělých. Na mistrovství světa byla předloni čtvrtá a loni druhá. Z evropského šampionátu si před rokem přivezla bronz a letos v Karlových Varech dosáhla na stříbro. Nemalou hodnotu má také obhájený zlatý vavřík ze soutěže trojic.

Koncem května na domácí půdě v lázeňském městě nestačila jen na Belgičanku Lissu Van Brandeovou. „Stejně jako loni musím jen opakovat, že dokážu svůj výkon dobře prodat. Umím výborně komunikovat s diváky i s rozhodčími. V tom mám ještě určité rezervy,“ přiznává devatenáctiletá Adéla.

Tato juniorská mistryně Evropy i světa prohrála v seniorské kategorii zatím jen s Van Brandeovou. „V Karlových Varech bylo mým prvořadým cílem probojovat se do finále. Hodně mi pomohla hudba, která byla tvrdší a mohla jsem se tak víc vyřadit na technice, ve které jsem silnější než v ženských prvcích,“ vysvětluje čerstvá vicemistryně Evropy.

Citová patří mezi obrovské talenty českého aerobiku, což svým vystoupením opět potvrdila. „Nejvíc si cením loňského úspěchu z mistrovství světa. Sestava mě bavila a všechno se mi povedlo. Šampionát jsem si moc užila. Velice si však vážím i letošního evropského stříbra. Není snadné najít cestu na stupně vítězů, což se už asi ode

mne čeká. Všichni jsou na mě soustředění a musím zvládnout i dost těžké prvky. O to víc mě těší, že se mi to podařilo,“ prozrazuje svoji spokojenost.

Je obdivuhodné, jak rychle dokázala zvládnout přechod z kategorie juniorek mezi dospělé, což je pro většinu sportovců hodně tvrdý oříšek. „Říká se, že každý začátek je těžký, a ani moje počáteční období v kategorii žen nebylo jednoduché. Najednou dost věcí nestačilo, zvýšila se náročnost a zodpovědnost. Před mistrovstvím Evropy v Karlových Varech bylo nutné trénovat denně, protože jsme dobře věděly, co nás čeká. Naopak domácí prostředí se ukázalo být výhodou, přijela mě povzbudit i rodina,“ říká Adéla, která zároveň netají, že jejím velkým přáním bylo opět rozšířit svoji už dost bohatou medailovou sbírku.

Společně s kolegyněmi z Juniorského fitness klubu v Lounech Eliškou Martinovskou a Karolínou Jánskou ovládla kategorii trojic. „Letošní složení tohoto našeho tria bylo jiné než minulý rok a musely jsme se sjednotit. Závodů nám vycházely, podařilo

se nám vycpat některé chybičky a vyvarovaly jsme se různých úletů,“ vysvětluje po zisku nejceněnějšího kovu.

Po šampionátu v Karlových Varech snížila tréninkové dávky, ale ne nadlouho. Svoji špičkovou výkonnost chce potvrdit nejen na mistrovství republiky, ale i na říjnovém mistrovství světa v holandském Leidenu.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: archiv Adély Citové

Ollie se těší na hory písku,

ALE MYSLÍ I NA „AUTÍČKA“

Na příští Rallye Dakar nebude chybět. Olga „Ollie“ Roučková ovšem ještě netuší, jestli pojede stejně jako při letošní premiéře v sedle motocyklové čtyřkolky, nebo přeskočí do buginy v kategorii SxS.

Co však dobře ví, je to, že ji čekají hory písku. Příští Dakar totiž povede jen po území Peru a sedmdesát procent trasy se pojede v dunách. S tím však statečná duklačka nemá problém.

„Písek miluju. Čtyřkolky v něm pěkně surfují. Letos jsem se s dunami tři dny sžívala. Zapadávala jsem, hodně si u toho zanačovala, a přesto se mi ježdění v písku zalíbilo. Je měkčí, takže to pro mě nebude taková rasovina,“ vyjádřila spokojenost jezdyně, která na lednové Rallye Dakar mezi čtyřkolkami obsadila 26. místo.

Motorek se čtyřmi koly má plnou hlavu, ale reálně už přemýšlí o změně disciplíny. „Láká mě posadit se za volant autíčka kategorie SxS, což jsou malé buginy. K tomu ale ještě vede dlouhá cesta. Teprve se uvidí, jak to všechno půjde. SxS je o větších penězích než čtyřkolky,“ vysvětlila blondatá dakaristka.

Nešla by ale do neznáma, bugy zná a technice rozumí. „Na přestup se připravuji delší dobu, ale řekla jsem si, že první Dakar pojedu na čtyřkolce a vozítko zůstane trochu v pozadí. Teď jde o to, jak se tým domluví s partnery na financích.

V lednu budu v Limě určitě stát na startu, ale jestli pojedu v bugině v roce 2019, nebo až 2020, ještě není jasné,“ přemítala třiatřicetiletá závodnice.

Obě zvažované kategorie mají čtyři kola, v čem je rozdíl? „Největší v tom, že SxS má volant a klec. V autě se proto cítím bezpečněji. Nejdůležitější je ale to, že vedle mě bude sedět navigátor. To je velká výhoda. Nebyla bych na všechno sama, ale třeba nájezdové manévry jsou úplně jiné. Autíčko je přece jen větší než quad. Všechno pro mě bude těžší,“ upozornila rodačka z Děčína.

S buginou zatím nezavodí, ale testuje ji. Vedle toho zároveň jezdí se čtyřkolkou

a má odvážné plány: chce obhájit evropský titul Baja, úspěšně si odbýt premiéru v mistrovství světa a vyhrát německý šampionát. Pro mladou ženu je toho až dost...

„A co není tvrdé? Hodně jsem si toho naložila už loni, ale je to potřeba. Dakar je o náročnosti. Tam se nehledí na to, jestli jsem holka nebo kluk. Podmínky jsou stejné pro všechny. Obtížnost k tomu patří a mě to hrozně baví,“ dodala nadšeně vytrvalostních soutěží.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Jiří Vávra

Vadlejch přidal skalp šampióna

Další cenný zápis do sbírky úspěchů přidal oštěpař Jakub Vadlejch na ostravské Zlaté tretře. Zapsal se mezi vítěze mítinku, na němž dříve zářil a nyní ho řídí jeho trenér Jan Železný. Na Vadlejchův výkon 88,36 m nestačil na Zlaté tretře ani německý olympijský vítěz Thomas Röhler.

„Vítězství je neuvěřitelné, Thomas Röhler se neporáží jen tak. Vyhrál tu poslední dva ročníky, porazil jsem jednoho z nejlepších oštěpařů na světě,“ hřálo Vadlejcha v chladném ostravském podvečeru. „Byla zima, trochu pršelo, foukal lehký protivítr... To jsou všechno podmínky proti oštěpu, ale i tak jsem hodil za 88. Všichni kluci už se mi smějí, že v takových podmínkách hodím tolik,“ přiznával Vadlejch, jenž si vyslechl i pochvalu od Železného.

„Trenér říkal, že chtěli ještě otočit sektor, aby se házelo z druhé strany, ale už bylo těsně před závodem, tak to nestihli,“ hlásil Vadlejch. Další čeští oštěpaři už osmdesátku nepřehodili, skvěle se ale vedlo v národním programu Nikole Ogrodníkové.

Ogrodníková jako ve snu

Zatímco Barbora Špotáková si kolikrát posteskla, že Zlatá tretra je pro ni snad zakletá, další světenky Rudolfa Černého slavila samé úspěchy. Ogrodníková soubor s kvalitními soupeřkami z Česka, Německa i Lotyšska vyhrála svým třetím nejlepším výkonem kariéry 64,17 m.

Nejdál hodila hned v první sérii, pak už se trochu prala s rozběhem, kdy oštěp dvakrát odhodila pár metrů od sebe, jednou jen kousek od fotografů. „Nemělo cenu odhazovat, už jsem věděla, že bych stejně přešlápla,“ vysvětlovala ve své zatím životní sezoně. „Je to skvělé. Žiju si ve svém hezkém snu, o kterém jsem před rokem ani nevěděla, že může nastat,“ rozplývala se na stadionu, kde před odchodem do pražské Dukly atleticky vyrůstala.

Do parádní formy se po zranění dostal Tomáš Staněk v excelentní soutěži koulařů. Nejprve se blýskl polským rekordem 22,08 m Michal Haratyk, pak ho o 8 cm překonal novozélandský mistr světa Tomas Walsh. Staněk si letošní maximum výrazně posunul na 21,46 m.

„S tím jsem nadmíru spokojený, při závodě už jsem ani třísko nevnímal,“ hlásil Staněk v den svých 27. narozenin. První tři pokusy přitom přešlápl. „Nejsem vyházený, ale jeden přešlap prý letěl za 21,50. Koukal jsem moc dlouho za koulí, asi jsem chtěl vědět, kam dopadne,“ usmíval se. Osobní rekord na čtvrtce si na 53,94 s v národním programu vylepšila Zdenka Seidlová.

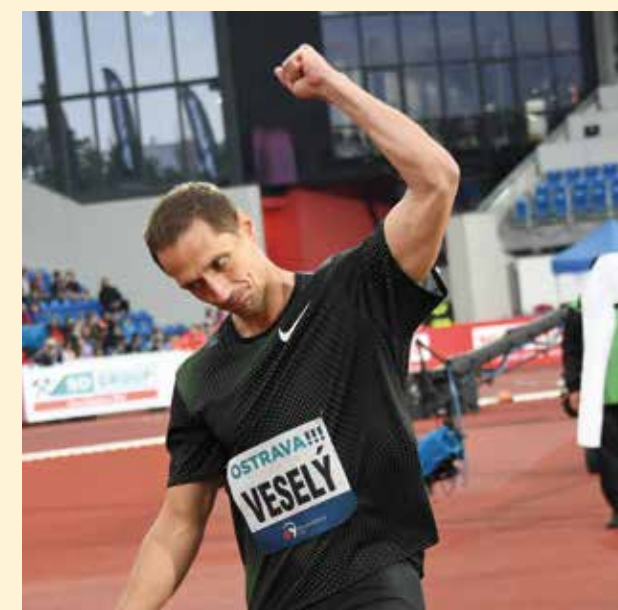
Text: Michal Osoba (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Jan Kudlička

Jan Veleba přebírá štafetu

Cílem plzeňských rodaček je grandslamový titul

Novou cestou se vydala na jaře Andrea Sestini Hlaváčková a po několikaměsíčním tápání to vypadá, že uznávaná deblistka našla spolehlivou partačku. Pátá žena žebříčku utvořila pár s jinou českou tenistkou Barborou Strýcovou a v antukové sezoně se jim dařilo, což vyvrcholilo účastí v grandslamovém semifinále v Paříži.

Původní domluva na roční spolupráci s Latishou Chanovou z Tchaj-wanu dlouho nevydržela. „Pak jsem na každém turnaji hrála s někým jiným, což nemělo hlavu ani patu. Momentálně je to už dobré. A jen doufám, že nám to s Bárou Strýcovou vydrží na zbytek sezony,“ přeje si deblová vítězka grandslamových turnajů v Paříži a New Yorku (po boku Lucie Hradecké).

Cílem je grandslamový titul

K navázání spolupráce došlo už v únoru, kdy odešla Latisha. „Bára byla jedna

z prvních, které jsem napsala. Také se zrovna rozhlížela, protože bylo jasné, že nebude pokračovat s Luckou Šafářovou,“ vypráví tenistka Dukly. „Myslím, že si se mnou domluvíla spolupráci i proto, že touží po grandslamovém titulu, který jí chybí. Já na to kývla, protože bychom na to měly mít. Na druhou stranu o tak vysokých cílech nerada mluví. Spíš preferuji postupné kroky.“

Krajanky partačkami na kurtu

Podle jednatřicetileté plzeňské rodačky je obrovskou výhodou, že může hrát

s krajankou. „Jsem z toho nadšená. Po pravdě jsem si ani neuvědomovala, jaká to je výhoda, když hraju s Češkou. Člověk nemusí řešit, jestli něco pověděl takovým či onakým tónem. S Bárou jsme totiž tak trochu ze stejného těsta. Narodily jsme se obě v Plzni, spolu tam prožily tenisové začátky i teenagerské roky. S nikým na Tour se neznám tak dobře. Můžeme si říct, co by si jiné holky mezi sebou nepověděly, a to je na naší spolupráci asi nejlepší,“ pochvaluje si Andrea.

Andrea ranačkou

Jejich spojení ovšem přineslo změnu zažitých návyků. „Po boku Báry se moje role proti minulosti úplně otočila. Ona je kreativní hráčkou na síti a solidní zezadu a já převzala roli ranačky. Šlo o krok do neznáma, ale pozitivní na tom je, že si dokážeme vyhovět. Možná je ojedinelé, jak jsme obě zakousnuté,“ pokračuje olympionička.

Zatím jejich spojení přineslo úspěchy. V Madridu se dostaly do semifinále, od titulu v Římě je dělila pouze jedna výhra a výbornou formu potvrzovaly i na French Open, kde hrály jako nasazené dvojky. V Roland Garros mířily vysoko, ale jejich jízdu zastavily ve dvou setech mladší krajanky Kateřina Siniaková a Barbora Krejčíková. „Musely bychom mít fakt hodně štěstí, abychom dokázaly zápas otočit,“ okomentovala „sestrovražedný“ souboj Hlaváčková.

Zkušená dvojice ale určitě neřekla poslední slovo. O nejvyšší mety bude usilovat i na wimbledonské trávě.]

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Zlatá štafeta Kufa s Příbylovou

Na Světovém poháru v Sofii slavil český moderní pětiboj premiérový úspěch. Jan Kuf a Eliška Příbylová si závodě smíšených štafet doběhli pro zlatou medaili. Do vedení se dostali už po šermu a první příčku udrželi až do konce. Na nevydařené starty v soutěžích jednotlivců tak mohli zapomenout.

Po úvodním plavání byla tato duklácká dvojice osmá. Příbylová si vytvořila osobní rekord a Kuf za svým nejlepším časem zůstal jen dvě desetiny vteřiny. A po druhé disciplíně už se posunuli do čela. „Po nepovedeném šermu v individuálním závodě jsme tento obrat k lepším časům oba moc potřebovali,“ těšilo Kufa. Až do třetí čtvrtiny této disciplíny si česká dvojice počínala suverénně, zvítězila i v bonusovém kole a vypracovala si pěkný náskok. „Mohl být dokonce i vyšší, ale po odstoupení Irů, které jsme porazili, se výsledky přepočítávaly,“ vysvětluje reprezentační trenér Jakub Kučera.

V jezdecké části osedlali Kuf a Příbylová stejné koně jako Francouzi, kteří do té chvíle patřili k jejich velkým konkurentům. A znovu si český pár vedl znamenitě. „Po jízdě Francouzů se zdálo, že kůň, kterého

dostal Kuf, fyzicky odpadá. Honza si však s obtížnou situací poradil, udělal jen dvě chyby,“ všiml si trenér. Příbylová svoji jízdu zvládla bez chyby, a tak šla do závěrečné kombinované disciplíny česká dvojice s devítisekundovým náskokem.

Eliška dokázala odstup od zbytku startovního pole ještě zvýšit. „Zvládla to skvěle. Předávala mi s příjemným náskokem, který jsem i přes menší zdržení na druhé střelbě před Egypťany a Bělorusy udržel. Posledních osm set metrů jsem si v pohodě užil,“ těšilo Kufa.

„Oba ukázali, co umí. Honza bojoval na úrovni absolutní světové špičky. Eliška se poprvé ocitla v situaci, kdy závodila ve Světovém poháru z prvního místa, a poradila si s tím báječně. Dnes mám pro své svěřence jen slova chvály,“ dodal reprezentační trenér.

Důvod k maximální spokojenosti může mít také Jan Kuf, pro kterého je tato zlatá medaile prvním vavřínem ve Světovém poháru. „Byl to nádherný den, v němž jsme se v žádné disciplíně nedopustili nějaké závažné chyby. Dobře a hlavně rychle jsme plavali, přímo skvěle vyšel šerm a po vydařeném parkuru jsme neklopýtli ani v běhu se střelbou. Eliška dokonce běžela tak úzasně, jak jsem ji ještě nikdy neviděl. Toto prvenství patří mezi mé největší dosavadní úspěchy, což jistě platí i pro Elišku,“ netají tento zkušený reprezentant.

Do poloviny července budou čeští moderní pětibojáři v plné přípravě na dva vrcholy letošní sezony. „Nejprve si otestujeme formu na mistrovství Německa, ve druhé polovině července se v Maďarsku koná mistrovství Evropy a v září pak v Mexiku City světový šampionát,“ dodává Kuf.]

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Filip Komorous

PARAŠUTISMUS

je specifický sport

Parašutisté Dukly Prostějov tvoří nedílnou součást armádního vrcholového sportu od roku 1961, kdy byla ustavena tzv. reprezentační četa, která se stala součástí 22. výsadkové brigády Prostějov. V roce 1963 jako ASD parašutismu dostalo za úkol připravovat sportovce pro státní i armádní reprezentaci. Za tu dobu prošel výkonnostní parašutismus výrazným vývojem jednotlivých disciplín i techniky. ASO Dukla parašutismu Prostějov se daří držet krok nejen s těmito trendy, ale i s výkony.

Sportovci z Prostějova se věnují tzv. klasičtým disciplínám (přesnost přistání, individuální akrobacie) a skupinové akrobacii. Závodní program se liší podle typu závodu. Po sérii 8–10 seskoků se hodnotí výsledky jednotlivců i celého pětičlenného týmu.

Parašutismus jako takový je těžko srovnatelný s většinou jiných sportů. Je potřeba mít patřičný fyzický fond, ale hlavní roli hraje psychika. Ve volnopádových disciplínách pracuje sportovec při vysokých rychlostech (až 350 km/h). Při přesnosti přistání je potřeba nepřetržitě sledovat povětrnostní podmínky a chování padáku. Jedinec tedy pracuje se spoustou informací od výskoku až po přistání. Neméně podstatnou roli v psychice hrají i různá rizika (nouzová přistání s letadlem, neotevření padáku a jiné zdraví ohrožující krizové situace). To jsou hlavní důvody, proč je parašutismus tak specifickým sportem.

Fyzička a psychika – důležitá nutnost

Běžný tréninkový den začínáme nástupem ráno v 08:00 (čist nula-osm-nula-nula, jsme přece vojáci). Zimní příprava je čistě individuální záležitost. Možnost rozplánovat si svoje nezávodní dny i v zimním období je nutností. Každý závodník nejlépe ví,

jak se připravit na nadcházející sezonu tak, aby měl dostatek sil, ale také aby předcházel zbytečným zraněním, která by ho mohla omezit v letní přípravě. Mezi obvyklé formy tréninků patří hlavně posilovna a další sporty pro vybudování dostatečné fyziky. Nedílnou součástí je i dostat pod kontrolu všechny bolístky nastřádané z předchozí sezony formou rehabilitací.

Parašutismus je sice letní sport, ale přes zimu se několik z nás věnuje závodům paraski, což je spojení přesnosti přistání a obřího slalomu na lyžích. Letošní zimu kluci obsadili 4. místo na MS CISM. Další formou tréninku je využití větrného tunelu na skupinovou akrobacii i pro celkové zdokonalení dovedností za volného pádu.

Balení a ladění padáku

Dát si do pořádku padák a všechny jeho součásti znamená vyhnout se nestandardním situacím. Otvírat záložní padák na začátku nového roku si žádný parašutista zrovna neplánuje. Servis padáků zařizuje náš technik. Běžná starost o svěřenou techniku je na každém z nás, vždyť i ve smlouvě máme napsáno, že se o ni budeme svědomitě starat. Spoustu času trávíme laděním padáku na přesnost přistání, protože každý má jiné požadavky na jeho letové vlastnosti.

Jarní přípravu zahajujeme migrací do teplých krajů, kde jsou vhodnější podmínky. Navštěvujeme země jižní Evropy a Slovensko. Hlavními důvody jsou stálost počasí a výkonnější letadla. Díky tomu jsme schopni provést velký objem seskoků za krátký čas.

V rámci ČR máme nejvhodnější podmínky pro trénink u nás v Prostějově, kde máme potřebné zázemí, trenažéry, servis a rodiny.

Zde je klíčový výraz "trénink". Občas jsme donuceni skákat, když začátkem března veliteli zasvitne slunce do vyhřáté kanceláře. Trénink by měl, pokud možno, co nejlépe simulovat závodní podmínky, takže žádné zimní bundy, zmrzlé prsty a nuda u nosu, ale alespoň 15 °C. To pak vychází většinou na začátek dubna.

Seskoky a nucený zevling

Zpravidla od 09:00 začínáme s tréninkovými seskoky. Dopoledne stíháme 4–5 seskoků, po obědě další čtyři. Mezi seskoky moc času nemáme, tak odběhnout si na toaletu a cestou k letadlu něco zakousnout. Za ideálních podmínek končíme zhruba o půl páté. Ale takto nám to vyjde třeba jen dvakrát v týdnu, zbytek dní bývá improvizace podle počasí. Navíc letoun

typu AN-2, který využíváme, letos oslavil 50 let. S tím jsou samozřejmě spojené i technické problémy a přicházíme tak o tréninkové seskoky a cenný čas. Sezonu končíme většinou v říjnu, kdy bývají poslední závody světového poháru.

Pokud se seskoky zruší kvůli povětrnostním podmínkám, je to jednoduché – každý se zařídí podle sebe: trenažéry, posilovna, běh, kolo, atd. Horší je, když se čeká kvůli počasí, start se odkládá, člověk sedí na letišti, popochází a zevluje, protože se nemůže jít zrušit do posilovny. Kdyby se například od šesti večer začalo skákat, tak by trénink nebyl efektivní. Je to specifikum tohoto sportu.

Jako profesionálové si musíme vést tréninkové deníky, ale kolonku pro "nucený zevling" tam nemáme. Někdy se stane,

že pár dní prosedíme čekáním na letišti a pak to ve statistikách nevypadá dobře.

Závodí se podle počasí

Závodní dny se od tréninkových liší. Vlivem velkého počtu účastníků trvá jedno závodní kolo i několik hodin. Pauzu mezi seskoky každý tráví po svém. Někdo si vezme knížku, pustí si hudbu či film. Náš trenér nám s oblibou říká kafičkáři, protože spoustu času trávíme u kávy a karet.

Chemie v týmu je perfektní, i když jsme každý velkou individualitou jak v technice, tak povahově, dokážeme se drobným popichováním dostat na jednu vlnu. To, že jsme schopni si ze sebe navzájem dělat srandu, z nás dělá tým a pomáhá nám to společně vyhrávat velké závody.

Generační obměna

Za posledních deset let prošla Dukla Prostějov nemalou generační obměnou, která se ale neprojevila na výsledcích týmu. Současný tým je tvořen širokou škálou sportovců ve věkovém rozmezí mezi 23 a 50 lety a s počty seskoků od několika stovek po více než 13 tisíc. V kombinaci starších zkušenějších kluků s „mladými puškama“ se tým krásně doplňuje a svými výsledky dělá radost nejen šéftrenérovi panu Jiřímu Šafandovi, ale snad i celé DUKLE.

Text: kolektiv sportovců ASO Dukla Prostějov
Foto: Petr Směšný

Návrat extraligových atletek po 62 letech

Atletika na Dukle jako výsada mužů? To už dávno neplatí. Po dlouhých 62 letech se zástupkyně armádního klubu vrátily do nejvyšší týmové soutěže a hned na domácím stadionu Juliska obsadily druhé místo.

Naposledy ženský tým startoval v nejvyšší soutěži ještě jako ÚDA (Ústřední dům armády) v roce 1956, tehdy i s oštěpařskou olympijskou vítězkou Danou Zátopkovou. Ženy byly do oddílu reprezentantů armádního vrcholového sportu zařazeny už v roce 1952. V Ústředním domě armády bylo zřízeno atletické družstvo žen a v letech 1953 až 1956 patřilo k nejlepším.

„Do ÚDA jsem přišla ve třiapadesátém roce a se mnou také několik dalších holek. Říkaly jsme si, že na úroveň tehdejších soutěží ženských družstev by to mohlo stačit. Jenže když jsme propočítaly reálné bodové zisky, vyšlo nám, že k útoku na postup, by každá z nás musela startovat asi ve čtyřech disciplínách. S velkým chechotem jsme říkaly, proč bychom to nezkusily,“ vzpomíná Dana Zátopková.

S logem ÚDA na tmavě červeném dresu a ve žlutých trenýrkách s červenými lemy závodily kromě Dany Zátopkové i Štěpánka Mertová (disk), Vlasta Svozilová,

Zlata Rozkošná, Marta Pospíšilová, Olga Modrachová (pětiboj, dálka, výška), Adela Tišlerová (koule), Marie Bartáková (sprinty, překážky, 800 m), Dagmar Bosáková (80 m přek.) a Jaroslava Lišková (koule, disk).

Na soutěž družstev to ale bylo málo. „Proto jsme začaly pátrat v dalších sportech, koho by se nám povedlo ulovit, a měly jsme docela úspěch. Na osmistovku za nás nastupovaly lyžařky, které v ÚDA běhaly branné závody. Krasobruslařka a rychlobruslařka Jarmila Königová (později Šťastná) se dala na výšku a dálku. Hodně jsme se u toho nasmály, protože jsme družstvo lepily z různých disciplín,“ usmívá se bývalá světová rekordmanka.

„Nějaký čas to trvalo, ale nakonec jsme tým splácaly. Chytly jsme bojovnou slinu a zjistily, že můžeme postoupit do nejvyšší soutěže. A to se nám v roce 1955 povedlo. Byla to docela velká sláva. Byly jsme nadšené,“ pokračuje. „Ze začátku jsem startovala ve více disciplínách. Skákala

jsem i přes latku a do písku, vrhala kouli a běhala štafetu. Měly jsme z toho legraci, protože se nejen holky z jiných sportů, ale i my atletky musely narychlo učit nové disciplíny.“

To všechno se odehrávalo v době, kdy družstvo nemělo žádné speciální trenéry, ani vedoucího. „Bylo to takové, ukaž, co umíš. Vždyť i já, která původně hrála házenou, jsem v začátcích na oštěp nikoho neměla. Jen občas někdo utrousil nějakou radu,“ přibližuje Dana Zátopková dobu před víc než šesti desítkami let.

Účastí na OH 1956 pak byla uzavřena jedna etapa sportovkyní v armádě. „Do Melbourne jsme na podzim ještě odjely jako členky ÚDA, ale když jsme se na konci roku vrátily, dozvěděly jsme se, že už tam nejsme. Ministr národní obrany Čepička mezitím v armádě zrušil sportovní složky žen. Co jsme mohly dělat? A tak jsme se rozprchly do různých klubů. Já do Rudé hvězdy, kde jsem vydržela až do konce kariéry.“

Štafetová předávka při závodech znamenající postup do extraligy žen, Dana Zátopková a Jaroslava Jungrová (Lišková)

Kateřina Dvořáková předává štafetu Zuzaně Hejnové

První atletkou Dukly tyčkařka Bártová

Dlouhá desetiletí pak byla Dukla slabšímu pohlaví zapovězená. První, kdo prolomil ledy, byla v roce 1993 skokanka o tyči a mnohonásobná světová rekordmanka Daniela Bártová. Později přišly její tyčkařská

kolegyně Pavla Hamáčková, oštěpařská královna Barbora Špotáková (první žena Dukly v uniformě) nebo překážkářská šampionka na čtvrtce Zuzana Hejnová.

Postupem času si TJ Dukla Praha vychovávala vlastní mladé atletky. Loni se povedlo sestavit silné družstvo, které vybojovalo postup do nejvyšší soutěže. A že v ní nechce

hrát druhé housle, dokázalo v květnu druhým místem při prvním kole na Julisce.

Nikola Ogrodníková hodila 64,19 m a triumf domácích oštěpařek stvrdila druhá Irena Šedivá výkonem 59,25. Radost si svým vystoupením mezi koulařkami udělala Markéta Červenková. V poslední sérii předvedla výkon 16,76 m a zajistila si nominaci na mistrovství Evropy v Berlíně. Na 21 centimetrů se k limitu přiblížila Kateřina Šafránková. Hodem dlouhým 68,79 m brala suverénně vítězství. Osobní rekord 634 cm v dálce potěšil Kateřinu Hýskovou, pro plný počet bodů si doběhla na čtvrtce tentokrát bez překážek Zuzana Hejnová.]

Text: Michal Osoba (Právo)
a Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková,
archiv Dany Zátopkové a Ročenka ÚDA

Jaroslava Lišková, přebornice ČSR v disku a v kouli

Olga Modrachová, rekordmanka v pětiboji, v dálce a ve výšce

Koulařka Adela Tišlerová překonala hranici 14 m

Dana Zátopková v zimní přípravě

Olga Modrachová a Zlata Rozkošná při skocích během zimní přípravy

Štěpánka Mertová vyhrála hod diskem v mezistátním utkání ČSR–Francie

Diskařka Kateřina Šafránková

Dálkařka Kateřina Hýsková

Odešli velcí dukláci

Na přelomu dubna a května jsme se během jediného měsíce rozloučili se třemi bývalými sportovci Dukly a československými reprezentanty, kteří v minulosti šířili dobré jméno našeho sportu, byť ve zcela odlišných sportovních odvětvích. 22. dubna odešel motocyklista Alexandr Klimt, 14. května vodní slalomář Vladimír Jirásek a 20. května atlet Jaroslav Brabec.

Alexandr (Saša) Klimt

se narodil v Olomouci, kde měl jeho otec motocyklový obchod s dílnou, v níž se každý den scházeli zájemci, nadšenci a začínající motoristé. Vyprávěly se tu příběhy a zážitky, předávaly technické zkušenosti a mladý Saša hlтал každé slovo. Ještě před válkou pracoval jako prodáváč v olomouckém zastupitelství značky Jawa a začal pomýšlet na svůj první motocykl. Brzy nato se dostavilo i závodní pokušení, a tak začal jezdit v okolí Olomouce silniční závody a terénní soutěže a v roce 1947 se jako soukromý jezdec přihlásil na svoji první Mezinárodní šestidenní motocyklovou soutěž, která se konala v nedalekém Zlíně. Jel na Jawě 250 zvané „pérák“ a až do poslední etapy, kdy mu praskla přední vidlice, si vedl velice dobře. I druhý z jeho patnácti startů na nejtěžší motocyklové soutěži světa, který se uskutečnil o rok později v italském San Remu, byl ještě v soukromé režii, tam ale dopadl podstatně úspěšněji, když si dojel pro stříbrnou medaili.

Na vojně v Praze se dostal do karlínského autopratoru, kde v roce 1951 vzniklo družstvo armádních závodníků (DAZ). Armáda ale tenkrát žádné závodní stroje neměla, a tak si je vojáci udělali z vojenských motocyklů pro spojky. Později se přestěhovali z Invalidovny na Smíchov a v roce 1954 se přesunuli na rozhraní Vršovic a Nuslí, kde motoristická pražská Dukla sídlila až do svého konce. Saša Klimt v ní strávil 35 let, napřed jako závodník a potom jako vynikající mechanik-motorář. Byl především soutěžním jezdce, ale účastnil se i motokrosových a silničních závodů. Svých největších úspěchů dosáhl v motocyklových soutěžích, když v letech 1954, 1956, 1958 a 1959 byl členem vítězného československého Trophy týmu na Šestidenní. Sám ale za svůj životní závod považoval celkové vítězství na čtyřadvacetihodinovce Bol d'Or ve Francii, jehož spolu s Oldřichem Hameršmídem dosáhli po heroickém výkonu v roce 1955 na dvouválcové Jawě 350, když absolvovali 383 kol průměrnou rychlostí 100,425 km/h. Ve své kariéře získal více než 150 trofejí, které v roce 2011 daroval Národnímu technickému muzeu.

Po skončení závodní kariéry v roce 1965 se Saša Klimt upsal na dlouhá léta práci mechanika. Spolupracoval s automobilovým závodníkem Vladimírem Hubáčkem, jemuž připravoval jeho úspěšný vůz Renault Alpine, později se vrátil k motocyklům a pomáhal při vývoji soutěžních strojů, podílel se na jejich opravách, údržbě a vylepšování. V roce 1985 odešel z Dukly do důchodu, ale své lásky k motorům se nevzdal a nastoupil na Katedru spalovacích motorů Fakulty strojní ČVUT v Praze. Byl členem Svazu závodníků veteránů AČR a o motoristický sport se zajímal až do posledních dnů svého života.

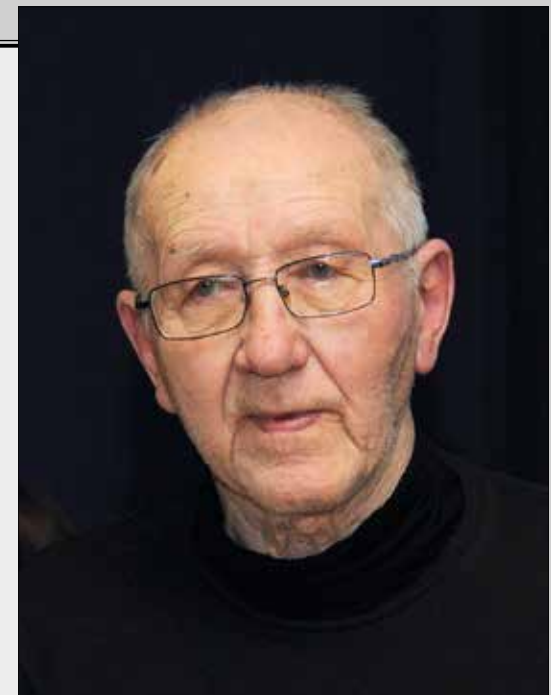

Vladimír Jirásek

zvaný Olaf, rodák z Hrádku u Rokycan. Ještě jako dorostenec se dostal do vodácké party, když s kanoistikou začínal v pražském Sportovním klubu Elektrických podniků (SKEP), kam ho přivedl Miroslav Drastík. V roce 1953 pak přišel mezi armádní sportovce, protože do odboru vodáků ÚDA Praha byla vedle rychlostních kanoistů zařazena i tehdejší sedmička výborných slalomářů včetně něho. Hlavním domovem jim byla malostranská Čertovka, kde měli výborné podmínky pro dokonalou přípravu. Není tedy divu, že svého prvního velkého úspěchu na mezinárodní scéně dosáhl už na MS 1953 v Meranu, kde získal v jednotlivcích bronz a v závodě hlídek zlato. O dva roky později se na MS v Lublani dočkal dvojnásobného triumfu, když si pro prvenství na kánoji dojel jak v jednotlivcích, tak v hlídkách, v roce 1957 v Augsburgu bral s hlídkou bronz.

Byl manuálně zručný, což prokazoval výrobou vlastních lodí. Stavěl je v Tesle Strašnice, kde se i vyučil a kde pracoval v odboru zkoušení telefonních ústředí. Lodě byly nejprve dřevěné, pro MS 1959 v Ženevě si ale postavil první sklolaminátovou loď u nás a dvěma zlatými medailemi tam s ní zopakoval svůj úspěch z doby před čtyřmi lety, byť v témže roce armádní slalomáři po přechodu odboru kanoistiky do Litoměřic svůj oddíl rozpustili. Vyhrál s velkým rozdílem, přestože trať byla vybudována na výpusti z tamějšího jezera a kvůli velkým vlnám byla hodně náročná. V témže roce skončil na nejvyšší příčce i v premiérovém ročníku ankety Sportovec roku, čehož si velmi cenil. Závodil ale dál a ještě v roce 1963 se ve Spittalu jako člen hlídky stal mistrem světa ve sjezdu.

S vrcholovým sportem se rozloučil v polovině 60. let, sportovní dění však dál pozorně sledoval a těšilo ho, že Češi ve vodním slalomu stále patří ke světové špičce. Sám sportovat nepřestal, vedle aktivní účasti na mnoha vodáckých akcích jezdil na kole a cvičil. V jeho domku na Pohořelci ho pravidelně navštěvovali další bývalí slalomáři ze slavné vodácké party 50., 60. a 70. let a občas spolu jeli i na vodu, i když kanoe a kajaky vyměnili za rafty. Nejen jim bude Olaf moc chybět.

Jaroslav Brabec,

kterému se říkalo Brabčák, pocházel z Litoměřic. Vyrůstal v Třebenicích, kde chodil cvičit do Sokola, a jako každý kluk hrál fotbal a hokej. Při sledování televizních sportovních přenosů ho ale zaujala atletika, s níž začal ve 14 letech, a od roku 1967 závodil za Sechezu Lovosice. Zkoušel všechny vrhačské disciplíny, nejvíc se mu však zalíbil vrh koulí, v němž již ve svých dvaceti letech dosáhl výkonu 17,07 m.

V roce 1969 nastoupil na základní vojenskou službu do Dukly Praha k trenérovi Jiřímu Skoblovi a jeho výkonnost se začala rychle zvyšovat. I proto v Dukle zůstal i po vojně a od roku 1970 se trvale usadil v československé koulařské špičce, což mu v průběhu čtrnácti sezón přineslo osm mistrovských titulů na dráze a dalších pět v hale. V letech 1970 až 1982 reprezentoval Československo v 35 mezistátních utkáních, zúčastnil se LOH 1972 v Mnichově, kde obsadil 10. místo, a o čtyři roky později v Montrealu, kde skončil jedenáctý. Celkem třikrát závodil na ME na dráze (1971, 1974 a 1978), kde významnější úspěch nezaznamenal, o to víc se mu však dařilo v hale. Ze sedmi startů na HME skončil dvakrát šestý (1978 a 1979), jednou čtvrtý (1975), v letech 1972 v Grenoblu a 1974 v Göteborgu vybojoval bronz a v roce 1973 v Rotterdamu šampionát výkonem 20,29 m vyhrál. Od roku 1971 do roku 1981 držel československý rekord, který zdolal celkem pětkrát, poprvé v roce 1971 (19,73 m) a naposled v roce 1973, kdy jako první československý koulař překonal hranici 21 m (21,04). Praktikoval závodovou techniku vrhu (sun), rotační (otočku) sice zkoušel, ale dosahoval s ní nižší výkonnosti.

V Dukle závodil až do roku 1982, po skončení aktivní kariéry však na Julisce zůstal a působil zde dalších osmadvacet let jako trenér. Mezi jeho svěřence patřili především koulař Remigius Machura a klavíř František Vrbka, Vladimír Maška a Pavel Sedláček, ale spolupracoval například i s oštěpařem Janem Železným či s desetibojařem Robertem Zmélíkem. Málo se ví, že se též podílel na přípravě svého času nejlepšího českého zápasníka sumó Jaroslava Poříze. Z jím založené sportovní rodiny (za manželku si vzal diskařku Vladimíru Srbovou, s níž se seznámil na atletických závodech) vzešli synové Petr a Jan, výborní házenkáři, kteří svého času nastupovali v extralize za pražskou Duklu. Jaroslav Brabec nás opustil předčasně ve věku 68 let a postrádat ho bude jak jeho rodina, tak všichni dukláčtí atleti.

Ve druhém čtvrtletí roku 2018 slaví svá jubilea bývalí armádní vrcholoví sportovci, olympionici, medailisté ze šampionátů Evropy či světa.

Gratulujeme a přejeme hodně zdraví a sportovního vyžití.

František JURSA, cyklistika

Cyklista, jehož největšími sportovními úspěchy jsou páté místo ve stíhacím závodě družstev na Letních olympijských hrách 1956 v Melbourne, několik titulů mistra republiky na dráze, silnici a v roce 1957 i v cyklokrosu. Dvakrát dokázal porazit i legendu Jana Veselého, zúčastnil se jako kapitán družstva Závodu míru v roce 1961. V roce 1957 založil cyklistický oddíl Dukla Brno, kde působil jako závodník, trenér i velitel. Věrný je klubu dodnes ve funkci předsedy TJ Dukla.

Filip KOUDELA, veslování

Svou veslařskou kariéru začal na jaře 1964 ve Slavii Praha Naftové motory. Jezdil skif a později párovou čtyřku. Do Dukly narukoval na roční vojenskou službu. Z mistrovství světa 1975 a 1977 získal v párové čtyřce stříbrné medaile, v roce 1974 bronz. Po ukončení kariéry pracoval jako ústřední metodik veslařského svazu. V roce 1982 nastoupil jako trenér do Dukly, kde své svěřence připravoval pro finálová místa na MS (na MS 1985 čtyřka párová bronz, MS 1989 dvojskif bronz) a OH v Soulu. Po jedenáctileté přestávce ve Slavii se vrátil zpět do Dukly, kde pracoval ve funkci vedoucího trenéra ASO veslování.

Jan KÚRKA, sportovní střelba

Zlatý olympijský medailista v libovolné malorážce 60 ran vleže na 50 m z letních her v Mexiku, v novém olympijském a světovém rekordu 598, trojnásobný bronzový medailista z mistrovství Evropy v roce 1969 a dvanáctinásobný mistr republiky. Po skončení aktivní kariéry působil jako trenér a dlouholetý velitel Armádního střeleckého stadionu v Plzni–Lobzích. Celý svůj život spojil s Duklou Plzeň. Stál rovněž v čele Klubu československých olympioniků a za své vzal i členství v Českém klubu olympioniků.

Rudolf LABUS, cyklistika

Čs. reprezentant šedesátých a sedmdesátých let minulého století, 4x startoval v Závodě míru, mistr republiky na silnici v roce 1970, vítěz řady mezinárodních závodů.

Otakar MAREČEK, veslování

Strok bronzové nepárové čtyřky s kormidelníkem z OH 1972. Na OH 1968 v Mexiku 5. místo v osmiveslici, na OH 1976 v Montrealu 4. místo ve čtyřce s kormidelníkem. Poprvé reprezentoval Československo na prvním mistrovství světa v roce 1962 v Luzernu, kde usedl do osmiveslice. Posádce osmy pomáhal vybojovat bronzovou medaili na ME 1963 v Kodani. Na ME 1965 a 1973 seděl v posádce čtyřky s kormidelníkem, která vyjela bronzovou medaili. Po ukončení aktivního závodění se stal veslařským funkcionářem. Od roku 1983 až 1996 stál v čele svazu veslování, několik let byl členem výkonného výboru Českého olympijského výboru.

Jindřich MIKULEC, gymnastika

Účastník LOH 1956 v Melbourne (4. místo v soutěži družstev spolu s Jaroslavem Bímem, Ferdinandem Danišem, Vladimírem Kejřem, Jaroslavem Mikoškou, Josefem Škvorem a Zdeňkem Růžičkou). Po skončení sportovní kariéry pracoval několik let jako personální pracovník armádního vrcholového sportu.

Ladislav SALIVAR, házená

Jeden z největších talentů české házené. V Dukle Praha hrál od roku 1973 až do roku 1986, vynikal krásným elastickým pohybem, herní inteligencí. Jako dlouholetý kapitán se podílel na všech trofeích, na které Dukla za vedení trenéra Jiřího Vichy dosáhla – 9x mistr republiky, vítěz PMEZ 1984, finalista Poháru vítězů pohárů 1982.

Cyril SCHEJBAL, cyklistika

Trenér mládeže v Dukle Praha v letech 1976–1993, místopředseda TJ Dukla Praha, člen výkonného výboru UNIASK ČR. Čtyřicet let pracoval u armádního vrcholového sportu, z toho deset jako vedoucí oddělení sportu ASC DUKLA.

Leoš ŠKODA, lyžování

Reprezentant ve skoku na lyžích, v 15 letech získal bronzovou medaili na MS juniorů ve Švédsku, od 18 let skokan Dukly Liberec. První vrchol kariéry měl na Zimních olympijských hrách v Sapporu 1972, kde na velkém můstku skončil na 8. místě a na malém patnáctý. Byl účastníkem i ZOH 1980 v Lake Placid. Celkem 12x se zúčastnil závodů Turné tří můstků. Pro mistrovství světa v klasickém lyžování v Liberci 2009 se stal ředitelem sekce skoků, několik let pracoval jako předseda úseku skoku na lyžích Svazu lyžařů České republiky.

Ladislav ŠMÍD, lední hokej

Bronzový medailista ZOH 1964 v Innsbrucku, stříbrný medailista MS 1966. V Dukle Jihlava působil v letech 1957 až 1972 a sehrál zde 389 ligových utkání, v nichž vstřelil 54 branek. S Janem Suchým tvořili pověstnou obrannou dvojici. Po ukončení aktivní kariéry se stal trenérem vojenských celků Dukly Příbram a Dukly Liberec, později dlouholetým pracovníkem úseku logistiky v ASVS DUKLA Liberec.

Dvoustranu připravila: Ivana Roháčková

www.duklasport.cz

Twitter: @ASCDukla

Instagram: ASC Dukla

www.facebook.com/AscDukla

sportovců ASC DUKLA za leden–červen 2018

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Zimní olympijské hry	2	–	1	3
Mistrovství světa	9	1	2	12
Mistrovství Evropy	7	3	4	14
Mistrovství světa juniorů	1	–	1	2
Mistrovství Evropy juniorů	–	1	–	1
Mistrovství světa CISM	–	–	1	1
CELKEM	19	5	9	33

Světový pohár (celkově):

1. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní slalom celkem)
1. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní obří slalom)
3. Jarmila Macháčová (cyklistika dráha, bodovací závod)

Český rekord: Tomáš Staněk (atletika, vrh koulí – 22,17 m – hala)

Český rekord juniorský: Antonín Tupý, Matěj Rampula (sportovní střelba, sportovní pistole 3x 20 družstva – 1665 – podíl 2/3)

Tituly mistra ČR: 53 (44 seniorských, 9 juniorských)

Web: www.duklasport.cz

Twitter: @ASCDukla

Zajímavosti: www.facebook.com/AscDukla

Instagram: ASC Dukla

Stranu připravila: Ivana Roháčková

„Unikátní příroda,
péče s tradicí“

www.vls.cz

NEŘEŠÍME, JESTLI JSTE HYPOCHONDR NEBO SUPERMAN

USNADŇUJEME VÁM CESTU KE ZDRAVÍ

S MOBILNÍ APLIKACÍ ZDRAVÍ NA KLIK:

- ✓ máte dokonalý přehled o své zdravotní péči i jejích cenách
- ✓ vidíte předepsané léky
- ✓ naplánujete si lékařské prohlídky
- ✓ najdete nemocnici nebo ordinaci lékaře v okolí
- ✓ zobrazíte svoji kartičku pojištěnce
- ✓ přivoláte pomoc na konkrétní adresu nebo souřadnice

Aplikace je propojena
s webovým Klientským portálem
Vojenské zdravotní pojišťovny
na adrese www.vozp.cz/portal

VOZP | VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠTOVNA

www.vozp.cz/zdravinaklik

MARTIN FUKSA

míštrí Evropy

JOSEF DOSTÁL